

Om att vara lost, vilse, borta...

Det hände sig på den tiden då jag skulle springa från femte till sjätte kontrollen på A-banan vid Hallstahammars veterantävling. Fast egentligen hände det inget, för allt stämde ju så bra.

Jag rundade den stora öppna mossen efter femte kontrollen och följde sedan mosskanten, såg en sten och rundade två höjder och kom till "min höjd" där branten var kontrollpunkt. Såg en brant men tyckte det var konstigt att en sådan liten skränt var med på kartan som brant.

Men var är skärmen, ser ingen sådan och tror att jag nog är vid en höjd för tidigt. Springer till nästa höjd men hittar ingen brant. Jädrans, jag var nog rätt från början men såg inte skärmen. Springer tillbaka, men ingen skärm den här gången heller.

Tänker att kanske har dom glömt hänga ut kontrollen och funderar på om jag skall fortsätta till sjuan i alla fall. Nja, bestämmer mig till slut för att kolla upp den lilla gölen 150 meter söder om kontrollen för att vara säker på att jag är rätt. Springer söderut efter stora mossen, men ser ingen göl. Ja, men det är ju klart, det har ju varit så torrt så det finns väl inget vatten i gölen, men jag är nog rätt i alla fall. Springer tillbaka, men konstigt nog ingen skärm den här gången heller. Bestämmer mig för att för säkerhets skull läsa in mig vid den stora öppna mossen öster om kontrollen. Springer österut, nu lite mer uppgivet, men inte kommer det någon stor mosse inte.

Börjar nu inse att jag nog inte är rätt. Tvärtom. Jag är nog ganska mycket fel. Har ingen aning om var jag är och kan inte läsa in mig. Inser att jag kanske till och med är utanför kartan (vilket stämmer). Bestämmer mig till slut för att springa österut, så att jag kan läsa in mig på i bästa fall stora hygget och i värsta fall fortsätta österut tills riksväg 66 tar emot.

Nu börjar det komma negativa tankar som "*ramlar jag här och bryter benet kommer dom aldrig att hitta mig, å inte har jag någon mobil med mig heller, inte bra, bäst att ta det försiktigt*".

Fortsätter att springa, nu mer åt nordost för att i alla fall komma till hygget och inte till - hemska tanke – riksväg 66. Efter en tids löpning åt nordost får jag plötsligt se en kontroll. Tänker att jag väntar där tills det kommer någon som jag kan fråga var jag är.

Kollar i alla fall kodsiffran och till min förvåning är det nr 56, min fjärde kontroll. Fattar ingenting, men blir i alla fall glad och lättad. Nu är det ju bara att bryta ihop och börja om igen från fjärde kontrollen. Även den här gången får jag allt att stämma till sjätte kontrollen. Den här gången kanske inte så konstigt eftersom jag nu är i rätt område.

Resten av den fina och utmanande banan går också bra, men det är ju, som man brukar säga, en helt annan historia...

Hans-Ove Eriksson